

Sygn. akt II CSK 177/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A. [...] z siedzibą w R.  
przeciwko [...] E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600 (trzy tysiące  
sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100.). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie praw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

Nie można przyjąć że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona przede wszystkim z tego względu, że wbrew zarzutowi skarżącej, przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny dowodu z dokumentu prywatnego, który powstał w dniu 17 września 2013 r. nie naruszało zasad prowadzenia postępowania dowodowego.

Unormowanie zawarte w art. 381 k.p.c. swą hipotezą, nie obejmuje środków dowodowych powstałych w toku postępowania apelacyjnego.

Poza tym Sąd Apelacyjny ustalając, że umową przelewu, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2010 r. były objęte sporne kontrakty zawarte w kwietniu i maju 2010 r., z których wynikają dochodzone przez powódkę kary umowne, powołał się na dalsze dowody, pominięte w wyroku Sądu Okręgowego. Ocenił je jako wiarygodne. W skardze kasacyjnej nie można podnosić zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.) Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

[aw]